

LBRIS

We know
books

Sergiu Popovici

DRUMURI
RĂTĂCITE

Editura PASTEL, Braşov, 2019

Notă: Întâmplările relatate în această carte au la bază fapte reale, dar ele au fost adaptate cerințelor literaturii de ficțiune. De asemenea, numele reale ale persoanelor au fost schimbate.

Editat de Editura Pastel Brașov
e-mail: editurapastel@gmail.com
tel: 0733.043.263

Editura nu își asumă nici o responsabilitate pentru conținutul cărții și punctele de vedere exprimate nu o reprezintă în mod necesar.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
POPOVICI, SERGIU

Drumuri rătăcite / Sergiu Popovici. – Brașov:
Pastel, 2019
ISBN 978-606-658-304-6

821.135.1

DRUMURI RĂTĂCITE

Mircea Cărtărescu: „Un om care scrie. Jurnal 2011-2017”. Avea dreptate G. Liiceanu că e prea multă smiorcăială în paginile sale. Ajuns la aproape 60 de ani, M.C. se plânge că nu-i mai vin idei ca să creeze romane, opere literare de valoare, artă pură, zeificată. Se spune că Goethe, Beethoven au avut creații magistrale chiar și în jur de 80 de ani. Gina Lollobrigida spera foarte optimistă să scoată 4 cărți la vârsta ei actuală de 92 de ani, autobiografice, din bogata și valoroasa sa carieră. Neagu Djuvara muncea și el la o sută de ani pentru o nouă carte. Curaj, deci, uite că se poate.

Ar fi trebuit scoase din jurnalul lui M.C. toate aceste vorbe de jale, de pesimism contraproductiv, bolnăvicios, maniacal. Mai rămâne ceva, oare? Nu mai este o persoană în jurul căreia să se închege o lume a unui viitor cult, progresist, revoluționar, puternic, iluminat. Credința în bine și fericire nu trebuie să te părăsească niciodată. Indiferent peste câte necazuri dai în cale, viitorul trebuie să apară sigur, luminos, plin de înțelepciune, bunătate, umanism, optimism până dincolo de orice limite.

Și totuși, cu toate repetițiile, trageri de timp și de umplut hârtie, scrierea este atractivă. Aștepți cu emoție s-o reiei iar și iar, din lucruri simple se nasc idei existențialiste de înalt pragmatism și de priticcit prin minte. Te atrage, te răscolește, îți dă idei și-ți frământă cugetările asupra vieții de zi cu zi, peste mediocritatea crâncenă a mediului în care te învârți precum un... ceva ca un gingaș ou într-o găleată. E și o întor-

sătură perfectă și delicată a frazelor, a cuvintelor preluate din toate limbile pământului, de la greci până la sumerieni, cultură vastă, imposibil de găsit vreo apropiere în zilele de azi, precum un Nicolae Iorga sau Mircea Eliade, ale căror uriașe butoaie de cunoștințe se părea că nu au nici fund, nici margini. În tot cazul, sunt niște zeci de ani între ei, aproape o sută, și asta se vede și în niște mii de noi creații ale mapamondului, care fac diferența între domniile lor. Și tot citește în continuare M.C., tot adună și cerne, măsoară, cântărește, socotește, câștigă în greutate filozofia vieții sale, a Pământului, a Universului, a miliardelor de universuri care, spun unii, nu se mai termină niciunde și nicicând. Câte planete sunt, câte universuri, nu știe nimeni să răspundă, iar noi ce să ne mai facem atâtea probleme, atâtea necazuri unii altora, niște nimicuri în pustietatea infinitului. Unde se află raiul, unde iadul în această imensitate de materie în permanentă mișcare, coordonată totuși astfel încât să nu se ciocnească una cu alta. Cine făcu programul de coordonate al acestor mișcări, cine le ține sub control? E chiar așa, la voia întâmplării, un haos, la mila și pomana cui!?

Îl simte Sandu apropiat pe M.C., cu aceleași probleme și dileme ca ale lui și, mai ales, este un om care gândește profund, superior, cu o anumită căldură umană foarte greu de găsit. I se pare că este printre pușinii pe care i-a întâlnit în cărți care vede în anume fel lumea și viața cu numeroasele sale semne de întrebare, un fel care se potrivește cu modul lui de a gândi și a trăi. Sincopile sale pesimiste nu fac însă parte din gândurile lui Sandu decât în momente mult mai scurte, trecătoare, și în nici un caz nu sunt puse pe hârtie. Fi-rea lui de luptător îl ține în vârtejul acțiunii, al progresului

continuu. Ai căzut, ridică-te, ai pierdut, uită și învață, timpul e scurt, zboară, nu e vreme de bocit, nu fii ucigașul clipelor tale de producție.

În jurul său îi este foarte greu să găsească vreo persoană în care să simtă aceeași căldură sufletească de care zicea el că este capabil. Poate Ștefan să se apropie de cerințele sale, inteligent, cult, familie de avocați-profesori-episcopi din vremurile dinaintea marelui război, dar era și el departe, tocmai în Franța. Se vedeau rar și doar o oră-două de discuții în doi. Avea multe rude Ștefan, cu care ținea legături strânse, persoane culte și bine educate, care îi răpeau o mulțime de timp. Schimburile de mail-uri îi mai mângâie sufletul totuși, cât și ideea că este un cineva inteligent și foarte manierat care îl apreciază pe el pentru modul său de a gândi și pentru activitatea depusă. O apreciere, un stâlpișor de susținere îi calmează și îi dă un fior de încredere ca să continue cu visele sale pentru o fărâma de speranță că va place cuiva producțiile minții sale.

Și se plimbă M.C. de colo-colo prin toată Europa. În fiecare lună este solicitat la câte o șezătoare literară la Barcelona, Cordoba, Roma, Paris, Stockholm, Praga, Berlin, New York sau chiar dincolo de oceanul cel mic, la Brasilia. E cunoscut și apreciat chiar dacă nu cât ar fi dorit dumnealui, dar, în tot cazul, de zece ori mai mult decât cel de-al doilea literat profesionist de-al țării. Este solicitat mereu, încât este absolut de neînțeles de ce se mai plânge atât de dramatic de singurătate, izolare, abandon, chiar și de blamare, critici dușmănoase, versatile. Ce i-o mai fi trebuind să se uite la ele, să se încarce cu venin pentru orice dovleac cu mintea ruginită care scoate remarci idioate pe o gură spurcată!?

Folosește M.C. și niște cuvinte care mai de care mai sofisticate de ai nevoie mereu de dicționar pentru a înțelege înțelesul real al zicerilor sale. Pe-o pagină sunt cel puțin 5 cuvinte pe care Sandu, în simplitatea sa de cititor modest, nu le cunoaște. Uneori le caută semnificația în dicționare, cel vechi, normal, dar e nevoie și unul de neologisme ale noului veac. De multe ori, obosit, trece mai departe sau le notează pentru altă dată, care nu se știe dacă va mai fi, obosit cum era cea mai mare parte a timpului. Se putea trăi și fără acele cuvinte, iar în discuțiile cu colaboratorii săi nu le simțea lipsa. Cine știe în ce mediu academic ar fi fost pus tare în umbră dacă n-ar fi fost la curent cu acele noi limbaje de cititor împătimit sau de literat profesionist, licențiat în Litere, profesor la facultate sau chiar și de liceu. Ei vorbesc o altă limbă și se deosebesc rapid față de un pământean de rând, fie el cu liceu sau cu vreo facultate.

*

* *

Luni, 3.09.2018. Se hotărăște Sandu să meargă la facultate ca să-l înscrie pe Lucian, nepotul său direct, băiatul Manuelei, fata lui cea mare, ce are domiciliul actual în Sighișoara. Nepotul este proaspăt absolvent de liceu, reușit la bacalaureatul din toamnă, în sfârșit, mândria și speranțele familiei într-un portdrapel falnic desfășurat în vânturile vremurilor. El însă, ticălosul, iar a stat noaptea la calculator și acum, dimineața, la orele 9.30, încă mai este chiaun de somn. Deși stabiliseră să meargă împreună la facultate, refuză să se scoale și propune s-o lase pe a doua zi. Totdeauna promite că face

ce-i propui, dacă e vorba pe a doua zi sau altă dată, iar când vine momentul aplicației găsește motive ca să se eschiveze. Ba că nu mai e de actualitate, ba că se simte rău, dureri de cap, de gât, că îi este încă somn etc., etc., eventual că se poate face și a doua zi, căci nu este nici o grabă.

După mintea Manuelei, mama lui, el era tare bolnav, cu chist pe glanda hipofiză, exact sub creier, iar doctorii consultați la Brașov sau la București au spus că trebuie neapărat un tratament pentru reducerea substanței de cortizol pe care o are el în exces în sânge, substanță secretată de hipofiză prin glandele suprarenale în cazul unor disfuncții cum este acel nenorocit de chist aflat din cine știe ce împrejurare sub creierul său.

Manuela s-a gândit să-l ducă pe Lucian la grupul de medici de la Bad Salzhausen, Germania, unde mergea ea periodic pentru complicatele tratamente anticancer pe care era obligată să le facă. A discutat cu medicii, au acceptat să-l consulte, a vorbit cu Lucian și el n-a vrut s-o supere și i-a confirmat că merge, dar nu acum (mereu făcea promisiuni, dar nu pentru „acum”), că are sesiune de examen, ci în vacanță.

A venit vacanța, a discutat Manuela la telefon cu Lucian și el a acceptat să meargă. I-a luat Manuela bilet de avion, a dat 400 de euro, iar când a venit data plecării, Lucian nici n-a vrut să audă. L-a încurajat în acest sens și Marin, tatăl său, care susținea mereu că băiatul n-are nimic în afară de faptul că e gras, depresiv, din cauza divorțului părinților săi, că e bolnav după jocurile pe calculator și că are el metodele lui de a-l corecta și a-l aduce pe calea cea bună printr-o îngrijire și un program de mișcare, sport, slăbire, hrană adecvată, urmărire permanentă pentru îndeplinirea sarcinilor universi-

tare, prezența la cursuri și la celelalte activități aferente, lucrări de făcut acasă, examene etc., etc.

A așteptat Manuela în zadar, deși a mobilizat toată echipa de medici și a aranjat și de un taxi care să-l aducă de la aeroport, cale de vreo sută de kilometri, dar Lucian habar n-avea. Dă telefon Manuela lui Sandu dacă Lucian a plecat, dacă este pe drum, dar află că nici vorbă de așa ceva și, la întrebările lui Sandu, a precizat că el n-a promis nimic, că nu are nici un gând să se ducă acolo, că a fost la destui medici și s-a săturat de sfaturile și tratamentele lor care numai l-au îmbolnăvit mai tare decât să-i facă un bine.

– Ai promis că te duci, zice Sandu, ți-a cumpărat și bilet.

– N-am promis nimic, susține Lucian.

Îi dă Sandu telefon lui Marin, unde stătea în acel timp Lucian, și el spune că nu știe nimic de plecarea lui în Germania, nu i-a spus nimic și că nu l-a văzut pregătindu-se pentru așa un drum.

De fapt, toată mișcarea este încă o dovadă că bietul Lucian are probleme medicale, cu chistul acela nenorocit: instabilitate psihică, promisiuni neonorate, nerecunoașterea unor discuții. În sfârșit s-a terminat cu încercarea unei consultații mai științifice și a rămas pe mâna lui Marin cu încercările sale de călăuzire pe un program de remediere natural cu mijloace proprii.

Marin și Manuela fuseseră căsătoriți vreme de 20 ani, au conceput 4 copii, și-apoi au stricat căruța. Au început să nu se mai înțeleagă privind modul lor de viață și, în final,

după multe scandaluri, înjurături, insulte, au divorțat oficial și trăiau fiecare la casa lui.

Bietul Lucian are dreptate și el cu starea lui de sănătate, căci a mers dintr-un necaz în altul. Dacă răcea, tușea, doctorul de familie îl îndopa rapid cu peniciline. A dat dracu de-a făcut un TBC, l-au tratat puternic cu antibiotice care i-au nenorocit ficatul. L-a dus Manuela la doctor pentru o tensiune ridicată (22 cu 12!!!), i-au dat niște medicamente care, din cauza nerespectării unui regim alimentar strict, fără sare, i-au dat niște complicații renale cu umflarea picioarelor încât nu mai era în stare să meargă. A lipsit o săptămână de la școală până și-a revenit. Multe necazuri s-au abătut pe capul bietului copil, iar divorțul părinților, cu scandaluri suburbane, a fost catastrofal pentru sufletul ultrasensibil al său.

Conform legii, copiii au fost preluați de mama lor, Manuela, dar sufletul lor a fost mai apropiat de tatăl natural, astfel că despărțirea i-a afectat profund mental și sentimental, ajungând într-o stare psihică deplorabilă.

Spun cărțile de medicină: Activitatea armonioasă a tuturor părților organismului și a relațiilor sale cu mediul înconjurător este asigurată de sistemul nervos. Sistemul de comunicare de tip hormonal îmbunătățește activitatea de comunicare de tip nervos în interiorul organismului, sistemul endocrin fiind un elegant mecanism de „verificări și balanțe” care acționează prin anse de feed-back ce facilitează funcționarea normală a organismului. Hormonii sunt substanțe chimice (peptide, proteine, steroizi) produse și secretate de celule specializate ce acționează pe diferitele celule „țintă” aflate local sau la distanță. Specificitatea acțiunii hormo-

nale este determinată de prezența receptorilor specifici de pe celulele „țintă”, iar răspunsul celular este determinat de programarea genetică particulară a celulei respective astfel încât același hormon are acțiuni diferite pe țesuturi diferite.

Glandele endocrine sunt unități funcționale formate din mai multe celule care pot secreta hormoni, localizate în diferite regiuni ale corpului alcătuind sistemul endocrin. Fiecare glandă are o funcție specifică care contribuie la menținerea echilibrului mediului intern și a supraviețuirii organismului uman.

Deși există și țesut endocrin difuz (ex.: epiteliul gastrointestinal), sunt câteva glande endocrine majore sau centri de control ai sistemului endocrin: hipofiza, hipotalamusul, suprarenalele, tiroida, paratiroidalele, pancreasul endocrin, testiculele, ovarele și epifiza.

Glanda hipofiza este denumită și „glanda șefă”, datorită rolului important pe care îl are unii din hormonii secretați de ea în controlul secreției celorlalte glande, ca și a legăturii directe pe care o are cu centrul de control al sistemului nervos – hipotalamusul (prin sistemul sanguin port hipotalamo-hipofizar). Hipofiza este situată într-o depresiune a osului sfenoid (os component al craniului) numită și turcescă și este alcătuită din trei părți: o parte anterioară care secretă șase hormoni peptidici (hormonul de creștere – STH cu rol important în dezvoltarea oaselor și a cartilajilor, patru hormoni cu rol în controlul activității glandelor suprarenale – ACTH, tiroida – TRH, ovare și testicule – FSH și LH și prolactina cu rol în dezvoltarea sânilor și lactație), o parte intermediară care secretă hormonul melanostimulant (melatonina este un pigment aflat în celulele pielii și care determină aspectul bronzat

al acesteia) și o parte posterioară care este responsabilă de eliberarea în circulație a hormonilor: vasopresina sau hormonul diuretic deoarece are rol în absorbția apei de la nivelul rinichilor, absența lui duce apariția diabetului insipid, boală în care pacientul are o urină foarte diluată și în cantitate mare și oxitocina – hormon care stimulează celulele musculare ale uterului gravid și contribuie la expulzia fătului și care de asemenea determină prin acțiunile lui și ejecția laptelui.

Glandele suprarenale, aflate la polul superior al rinichilor produc și eliberează în circulația sanguină numiții hormoni mineralocorticoizi – aldosteronul care reține sodiul în organism, glucocorticoizi – cortizolul, important pentru metabolizarea glucidelor, proteinelor și grăsimilor, în creștere și dezvoltare, în apărarea împotriva infecțiilor, mici cantități de hormoni sexuali androgeni.

După cum se poate observa subiectul este extrem de vast, dereglările chiar minime ale oricăreia dintre aceste glande influențând întregul organism datorită numeroaselor relații existente astfel încât duc la o simptomatologie extrem de diversă. Un diagnostic cert în cazul unei eventuale afecțiuni endocrine se poate face numai prin colaborarea medic de familie – medic endocrinolog.

Nu-l lasă însă inima pe Sandu să mai amâne așa o treabă importantă, capitală pentru viitorul băiatului și se duce singur la facultate pentru înscriere. Au citit ei pe internet ce acte trebuiesc și alte formalități, dar mai bine să vadă concret, la fața locului, cum stau lucrurile. Cine știe ce surprize pot să apară și, oricum, are nevoie de niște clarificări. Ar fi fost o nenorocire să piardă un an de studenție pentru o negli-